

Publicerad 2009-08-02 12:07 av jeanfredrik

Skrevs 2009-01-05. Skulle vilja haft styckeindrag, men fick inte till det.

Den rätte (novell)

Lisa, 29 år, repeterade planen för sig själv en sista gång. Hon hade precis vaknat av att julisolen lyste in genom fönstret hemma hos Josef – engångsligget som hade blivit en flerveckorsgrej. Lisa, snart 30, kunde inte slösa mer tid på en kille när hon visste att han inte var den rätte. Det hade varit kul, visst, men hon visste att när hon väl träffade mannen i sitt liv så skulle hon veta det med en gång, och det gjorde hon inte. Hon var därför tvungen att avsluta det och hon hade gjort en plan för hur det skulle gå till.

Josef, 24 år, sov som en stock efter en lång och allt annat än alkoholfri kväll. Lisa hade spenderat kvällen tillsammans med honom, men efter devisen ”varannan vatten” som i det här fallet betydde ”varje vatten”. Men Josef kunde inget veta.

Försiktigt lyfte hon bort hans arm och lade den över hans mage. Han fortsatte snarka ljudligt, vilket Lisa tog som ett gott tecken. Hon samlade ihop sina kläder, drog fram den ihopvikta lappen och lade den på byrån i hallen. Därefter lämnade hon ljudlöst lägenheten och stängde dörren efter sig så långsamt hon kunde. Sedan sprang hon, fem trappor rakt ner, och kastade sig upp på den gamla cykeln som stått utanför dörren i flera veckor. Hon rullade ner för allén längs älven med en enda tanke i huvudet: ”Du gjorde det enda rätta”.

Lisa skulle svänga vid nästa korsning och började därför bromsa. Men inget hände. Cykeln ville inte lyda Lisa, hur hårt hon än försökte på både hand- och fotbroms. I panik satte hon ner foten i backen och sladdade omkull, mitt på gatan.

Julisolen lyste in genom fönstret, men den här gången kände Lisa inte igen sig alls. Bredvid sängen satt en man i vit rock.

”Hej Lisa”, sa mannen.

”Var är jag? Vem är du?” svarade Lisa i sin förvirring.

”Du råkade ut för en liten olycka. Jag är här för att ta hand om dig.”

Först förstod Lisa inte alls vad han menade för olycka, men sedan mindes hon cykeln och att hon inte kunde bromsa. Hon kände efter i kroppen om hon hade ont någonstans, men hon kunde inte känna någon smärta.

”Har jag skadat mig någonstans?” frågade hon mannen i vit rock, som hon antog var en doktor.

”Det är inte därför du är här. Jag vill berätta en sak för dig. Men först måste jag fråga dig varför du sprang iväg från Josef.”

Det högg till i Lisas bröst. Hur visste han om Josef och att hon hade sprungit därifrån? Hade Josef berättat

för honom? Var det Josef som hade hittat henne på gatan och ringt efter ambulans?

”Lugn Lisa, Josef vet ingenting”, sa doktorn.

”Hur kan du veta det? Och hur kan du veta att jag sprang därifrån?”

”Jag vet mycket om dig Lisa. Det är därför du är här, för att jag måste berätta en sak för dig.”

Lisa svarade inte, men doktorn fortsatte:

”Jag vet att du letar efter den rätte och att du träffat många män de senaste åren utan att det känts rätt för dig. Men det är något du måste veta. Den rätte är död.”

”Vad menar du?” sa Lisa, förnärmat över vad han precis sagt.

Doktorn plockade fram ett fotografi ur rocken och räckte över det till henne.

”Den rätte hette David. David Uno Boved. Han skulle ha varit 31 i år, men han dog i en cykelolycka. Mycket tragiskt.”

Lisa förstod inte alls vad han pratade om, men när hon tittade på fotografiet såg hon inte vem som helst. Hon såg mannen i sina drömmar. Och det var inte bara det bruna håret, de mörka ögon och det fåniga leendet som stämde. Allt stämde. Hon fylldes av en obeskrivlig värme. En känsla som hon aldrig känt förut. Kärlek.

”David dog för sju år sedan. Hans cykel har stått utanför huset där han bodde enda sedan dess. Ingen har någonsin använt den. Bromsarna gick sönder en dag och det var så olyckan skedde.”

Lisa visste inte vad hon skulle tro. Talade han sanning? Och hur visste han allt det här?

”Du väntar på ett tecken. En känsla som gör dig 100% säker. Sluta vänta. Våga chansa.”

Sedan böjde han sig över Lisas ansikte och viskade:

”Vakna.”

Lisa öppnade ögonen och kände genast smärtan i benet och huvudet. Hon var tillbaka på gatan och cykeln låg bredvid. Framhjulet snurrade fortfarande. Hon tog sig för pannan och kände sedan på benet. Det verkade inte vara något allvarligt, bara blåmärken. Hon reste sig själv upp och sedan cykeln, tog ett fast grepp om styret och började leda den tillbaka längs älven. Hon ställde tillbaka cykeln mot husväggen och gick tillbaka in i huset, fem trappor upp, och öppnade försiktigt dörren till Josefs lägenhet.

Josef stod i köket och drack ett glas vatten.

”Vart tog du vägen? Jag trodde du hade stuckit.”

Lisa tittade på byrån i hallen. Lappen låg kvar, som hon lämnat den. Hon tog den i sin hand, knycklade ihop den och lade ner den i sin väska.

”Jag skulle bara ta lite luft. Jag var så seg i huvudet.”

Josef log. Han hade ett så fånigt leende.

”Vill du ha frukost?” frågade han.

”Ja, det vill jag”, svarade Lisa.

Sedan frågade hon:

”Vet du vem David Boved var?”

”Ja, det var han som hade den här lägenheten innan mig. Men jag tror han dog i någon olycka. Mycket tragiskt. Men det är väl sånt som händer antar jag.”

Lisa rös.

”Vet du hur han såg ut?”

”Jag fick se en bild på honom en gång när hans föräldrar var här. Han var väldigt blond och hade ljusa blå ögon. Inte alls snygg, men han var säkert en bra människa”, sa han och skrattade. ”Nej, vad hemsk jag är!”

”Ja, det är du”, sa Lisa. ”Men jag tycker om dig ändå.”

Sedan åt de frukost.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren jeanfredrik med Poeter.se id #11990 innehar upphovsrätten